

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/177/2020
Identifikačné číslo spisu:	7616209346
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7616209346.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. B., bývajúcej v O. C. A., D. X. B. XXXX/XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Urban, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Uhrova 18, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Daniel Urban, proti žalovanému M. B., bývajúcemu v O. C. A., D. X. B. XXXX/XX, zastúpenom Advokátskou kanceláriou Hovan a Hospôdka, s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, M. Gorkého 8, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Hovan, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9C/210/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2019 sp. zn. 5Co/453/2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2019 sp. zn. 5Co/453/2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 9. januára 2018 č. k. 9C/210/2016-187, návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu vyporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal bližšie označené nehnuteľnosti a hnutel'né veci, do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal bližšie označené hnutel'né veci, určil, že žalobkyňa preberá nesplatenú časť bližšie označeného úveru v zostatkovej hodnote 20.816,32 €, zaviazal žalovanú titulom úplného finančného vyporiadania podielu z BSM zaplatiť žalobcovi sumu 20.674,86 € a vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

1.1. Strany sporu sa zhodli na všeobecnej hodnote bytu ku dňu zániku BSM v sume 46.300 €, z ktorej súd pri vyporiadaní vychádzal. Zostatkovú hodnotu morového vozidla mal súd za preukázanú zhodným tvrdením strán sporu vo výške 4.500 €. Pri rozhodovaní o hnutel'ných veciach - zariadenia bytu súd vychádzal z toho, že byt bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalobkyne a na účelné využitie vecí. Zariadenie detskej izby súd prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne, keďže jej boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti. Taktiež do jej vlastníctva bolo prikázané zariadenie kuchyne a chodby. Ostatné hnutel'né veci boli prikázané do výlučného vlastníctva žalovaného poukazujúc na zásadu, aby suma, ktorú je jeden z manželov povinný zaplatiť druhému na vyrovnanie podielov, bola pokiaľ možno

čo najnižšia, pričom žalobkyňa o tieto veci neprejavila záujem. Zostatková hodnota hnuiteľných vecí bola preukázaná zhodným tvrdením strán sporu vo výške 1.375 €. Obe strany sporu v tomto konaní navrhli vyporiadať záväzok z úverovej zmluvy, z ktorého úveru bola uhradená časť kúpnej ceny za nehnuteľnosť patriacej do BSM. Zhodne potvrdili, že zostatok tohto ich záväzku ku dňu zániku BSM predstavoval sumu 20.816,32 €, ktorá pozostáva z istiny úveru a príslušenstva. Vzhľadom k tomu, že byt bol prikázaný do výlučného vlastníctva žalobkyne, súd zostatok tohto úveru prikázal práve žalobkyni.

1.2. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že do BSM patrili aktíva vo výške 52.175 € (nehnuteľnosť v hodnote 46.300 €, osobné motorové vozidlo v hodnote 4.500 € a hnuiteľné veci tvoriace zariadenie bytu v hodnote 1.375 €) a pasíva v sume 20.816,32 €. Do výlučného vlastníctva žalobkyne boli prikázané aktíva v sume 46.660 € (nehnuteľnosť, zariadenie detskej izby a kuchyne) a do výlučného vlastníctva žalovaného aktíva vo výške 5.515 € (osobné motorové vozidlo, zariadenie spálne, obývačky, vysávač, práčka). Pasívum v sume 20.816,32 € bolo prikázané žalobkyni. V súlade s ustanovením § 150 OZ platí, že podiely oboch bývalých manželov pri vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva sú rovnaké. Každý z bývalých manželov by tak mal vyporiadaním získať aktíva vo výške 26.087,50 € (52.175 € delene 2) a pasíva vo výške 10.408,16 € (20.816,32 € delene 2), t.j. aktíva v hodnote 15.679,34 € (26 087,50 € mínus 10 408,16 €, resp. 52.175 € mínus 20.816,32 € delene 2). Žalobkyňa získala pritom aktíva v sume 46.660 € a pasíva v sume 20.816,32 €, žalovaný získal len aktíva v sume 5.515 €, a teda žalobkyňa by mala titulom vyporiadania zaplatiť žalovanému sumu 10.164,34 € (15. 679,34 € mínus 5.515 €, resp. 46.660 € mínus 20.816,32 € mínus 15.679,34 €).

1.3. Spolu bola žalobkyňa povinná uhradiť žalovanému titulom úhrady toho, čo z jeho finančných prostriedkov bolo vynaložené na spoločný majetok sumu 10.510,52 € (7.967 € - úhrada kúpnej ceny za byt z výlučných finančných prostriedkov žalovaného plus 1.682,40 € - titulom úhrady splátok úveru po zániku bezpodielového spoluvlastníctva plus 861,12 € - titulom poplatkov za byt po zániku BSM). Celkove bola tak žalobkyňa titulom úplného vyrovnania podielov povinná zaplatiť žalovanému sumu 20.674,86 € (10.164,34 € plus 10.510,52 €).

2. Na odvolanie oboch sporových strán Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. februára 2019 sp. zn. 5Co/453/2018 potvrdil prvostupňový rozsudok s tým, že žalobkyňa (nie žalovaná, ako nesprávne uvádzal prvostupňový súd, pozn.) je povinná zaplatiť žalovanému 20.674,86 €. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2.1. V podstatnom uviedol, že prvostupňový súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

2.2. Ďalej uviedol, že zostatková hodnota hnuiteľných vecí bola preukázaná zhodným tvrdením strán sporu vo výške 1.375 € a taktiež prikázanie jednej zo strán sporu bolo vykonané správne súdom prvej inštancie, obe strany sporu navrhli vyporiadať záväzok z úverovej zmluvy, z ktorého úveru bola uhradená časť kúpnej ceny za nehnuteľnosť do BSM, preto do výlučného vlastníctva žalobkyne, ak boli prikázané aktíva v sume 46.660,-Sk (nehnuteľnosť + zariadenie v detskej izbe a kuchyni), potom osobné motorové vozidlo malo hodnotu 4.500 € a spolu s pasívami v sume 20.816,32 €, pasívum v tejto sume bolo prikázané žalobkyni a v súlade s § 150 Obč. zák. platilo, že podiely bývalých manželov pri vyporiadaní ich BSM boli a sú rovnaké. Súd neakceptoval návrh žalovaného pri vyporiadaní BSM zohľadniť sumu, ktorú vynaložil z jeho finančných prostriedkov na kúpu bytu, ani skutočnosť nie je podstatná, že žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť od septembra 2015 a on sám odvtedy uhrádzal splátky úveru, ako aj náklady spojené s užívaním bytu. Nehnuteľnosť bola prikázaná do výlučného vlastníctva žalobkyne a zohľadnila sa pre žalovaného aj suma 7.967 € na kúpu spoločnej nehnuteľnosti, žalobkyňa by mala titulom vyporiadania zaplatiť žalovanému 10.164,34 € (15.679,34 € - 5.515 €, resp. 46.660 € - 20.816,32 € - 15.679,34 €). Je síce pravda, že k zániku BSM do konca roka 2017 žalovaný uhradil na splátkach úveru sumu 1.682,40 € (70,10 € a mesačná splátka x 24 mesiacov), avšak nepreukázal žalovaný, že tieto prostriedky boli z jeho výlučných finančných príjmov. Správa spoločných vecí sa v čase medzi zánikom a vyporiadaním BSM riadi analogicky ustanoveniami § 144 a nasl. Obč. zák. a aj vzájomné vzťahy bývalých manželov a odvolací súd preskúmal rozsudok podľa § 379 CSP, keď je daný určitý spôsob usporiadania vzťahov ex lege.

3. Proti tomuto odvolaciemu rozsudku v celom rozsahu podala žalobkyňa dovolanie, z obsahu ktorého vyplýva, že ho podáva z dôvodov bližšie uvedených vád a nesprávnosti odvolacieho rozhodnutia, ktoré súviseli s výrokom V. prvostupňového rozsudku. V podstatnom žalobkyňa namietala, že sa odvolací súd jej podaným odvolaním proti prvostupňovému rozsudku nijako nezaoberal (§ 387 ods. 3 CSP) ani neuviedol, prečo neakceptoval jej právne argumenty vyjadrené v odvolaní (nesprávne započítanie vnosu žalovaného v sume 7.967 €). V tomto ohľade poukázala na judikát R 57/1970. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zmenil tak, že zmení výrok V. prvostupňového rozsudku tak, že zaviazе žalobkyňu na úplné finančné vyporiadanie podielu z BSM zaplatiť žalovanému sumu 16.691,36 €. Alternatívne navrhla zrušiť napadnuté odvolacie rozhodnutie a V. výrok prvostupňového rozsudku. Zároveň si uplatnila trovy konania v rozsahu 100% a požiadala o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné. V súvislosti s nosnými (vecnými) námietkami žalobkyne poukázal na dovolacie rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/202/2010, 7Cdo/288/2013, či rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 238/2016.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné.

6. Najskôr najvyšší súd zaujal stanovisko k návrhu žalobkyne na odklad vykonateľnosti napadnutého odvolacieho rozhodnutia (bod 3 in fine). Tento návrh žalobkyňa nijako neodôvodnila, preto najvyšší súd ani nemohol posúdiť, či boli splnené predpoklady pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP. V súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie (toto sa vydáva iba v prípade vyhovenia návrhu, pozn.).

7. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

10. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

12.1. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

12.2. Podľa § 393 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

12.3. Podľa ustanovenia § 393 ods. 3 CSP ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

13. Žalobkyňa v podanom dovolaní predovšetkým vytýkala odvolaciemu súdu, že sa ňou podaným odvolaním nijako nezaoberal (§ 387 ods. 3 CSP) ani neuviedol, prečo neakceptoval jej právne argumenty vyjadrené v odvolaní (nesprávne započítanie vnosu žalovaného v sume 7.967 €). V tomto ohľade namietala nepreskúmateľnosť a nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Na uvedený nedostatok zo strany prvostupňového súdu žalobkyňa poukazovala (už) v rámci podaného odvolania (č.l. 206 súdneho spisu), pričom odvolací súd jej odvolaciu argumentáciu do svojich dôvodov nijako neprevzal a ani na ňu nereagoval.

14. Prvostupňový súd pri určení podielov sporových strán pri vyporiadaní BSM na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že tieto podiely oboch bývalých manželov boli rovnaké (bod 55. odôvodnenia prvostupňového rozsudku). Zároveň uviedol, že „[m]edzi stranami sporu nebolo sporné, že pred uzatvorením manželstva mal žalovaný úspory, z ktorých sumu 7 967,- Eur vynaložil na kúpu spoločnej nehnuteľnosti. Nehnuteľnosť bola prikázaná do výlučného vlastníctva žalobkyne a preto táto je povinná uvedenú sumu v celosti uhradiť žalovanému" (bod 58. odôvodnenia prvostupňového rozsudku).

14.1. V rámci odvolania žalobkyňa takýto spôsob započítania vnosu žalovaného v sume 7.967 € zásadne rozporovala, pričom táto jej argumentácia predstavovala v podstate jediný odvolací dôvod (č.l. 206 súdneho spisu).

14.2. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku jednak vôbec neuviedol dôvody podaného odvolania zo strany žalobkyne [reagoval iba na jej vyjadrenia k odvolaniu žalovaného, pozn. (pozri bod 11. a 14. odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia)], navyše rozporne (zmätočne) v bode 23. jeho dôvodov uviedol, že „[s]úd neakceptoval návrh žalovaného pri vyporiadaní BSM zohľadniť sumu, ktorú vynaložil z jeho finančných prostriedkov na kúpu bytu", pričom v ďalšom texte toho istého odseku uviedol, že „zohľadnila sa pre žalovaného aj suma 7.967 € na kúpu spoločnej nehnuteľnosti".

14.3. V rámci podaného dovolania žalobkyňa za kľúčovú dovolaciu námietku považovala práve vyššie uvedené vady, ktoré súviseli s výrokom V. prvostupňového rozsudku. V podstatnom žalobkyňa namietala, že sa odvolací súd jej podaným odvolaním nijako nezaoberal (§ 387 ods. 3 CSP) ani neuviedol, prečo neakceptoval jej právne argumenty vyjadrené v jej odvolaní (nesprávne započítanie vnosu žalovaného v sume 7.967 €). V tomto ohľade poukázala na judikát R 57/1970. Uvedené námietky majú svoje ratio a vo svojom súhrne boli zistené vady takej intenzity, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Odvolací súd teda na skutkové tvrdenia a právne argumenty žalobkyne, hoci boli, resp. mohli byť pre rozhodnutie o odvolaní podstatné a právne významné, nielenže nedal špecifickú odpoveď a jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, ale navyše v dôvodoch svojho rozhodnutia neuviedol ani len samotný obsah žalobkyňou podaného odvolania, resp. jej odvolaciu argumentáciu; ako keby žalobkyňa ani odvolanie nepodala.

16. Žalobkyňou namietaný nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v otázke vady konania namietanej dovolateľkou mala potom za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené v ustanovení § 387 ods. 3 a § 393 ods. 2 a 3 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobkyne dôvodné podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože jej týmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že došlo k porušeniu práva žalobkyne (dovolateľky) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom odvolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd

zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.